

Ce este, aşadar, timpul liturgic? Toate evenimentele istoriei mântuirii, ca de pildă Buna Vestire, Naşterea şi Învierea Domnului, Cincizecimea ş.a.m.d, s-au petrecut prin puterea Sfântului Duh. Tot ceea ce a rostit şi a săvârşit Domnul, a rostit şi a săvârşit o dată pentru totdeauna şi rămâne de-a lungul veacurilor. Fiecare cuvânt, fiecare faptă a Sa are un caracter veşnic. Atunci când ne străduim să împlinim voia Domnului, poruncile Lui, primim har şi prin acest har ne înălţăm duhovniceşte şi pătrundem în evenimentul veşnic, devenind „contemporanii” Lui. În ce constă pomenirea pe care o săvârşim la Sfânta Liturghie? Este pomenirea întregii lucrări mântuitoare a lui Dumnezeu pentru om, a economiei Sale, în centrul căreia se află Jertfa lui Hristos. Din clipa în care începem Sfânta Proskomidie şi până la sfârşitul Liturghiei, prin cuvintele pe

care le rostim atunci când tăiem prescura, apoi prin psalmii antifoanelor, prin citirile din Sfânta Scriptură şi prin rugăciunile Anaforalei, pomenim această sfântă şi dumnezeiască economie.

Ce înţelegem prin economie? Etimologic, acest cuvânt vine din limba greacă, fiind format din substantivul „ifos”, care înseamnă „casă”, şi verbul „nemo”, care înseamnă „a împărţi”. În teologia patristică, acest cuvânt a fost folosit pentru a reda pronia lui Dumnezeu faţă de făpturile Sale, lucrarea prin care Dumnezeu ne poartă de grijă.

Deşi scurtă, Anaforaua este cuprinzătoare, ea îmbrăţişând chiar şi facerea lumii. Dumnezeu, Care a zidit lumea, *nu S-a depărtat, toate făcându-le până ce ne-a suit la cer şi ne-a dăruit Împărăţia Lui ce va să fie.*

Sursa: **Arhimandritul Zaharia Zaharou**, *Cunoscute mi-ai făcut mie căile vieţii*, Editura Episcopia Devei şi Hunedoarei, Deva, 2017

Martî 26 mai	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 27 mai	08:00	Utrenia şi Sfânta Liturghie → Sfântul Ioan Rusul
Sâmbătă 30 mai	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie şi Parastas → Sâmbăta celor adormiţi - Moşii de vară
	18:00	Vecernia şi Litia
Duminică 31 mai	08:00	Utrenia şi Sfânta Liturghie Ap. Fapte 2, 1-11; Ev. Ioan 7, 37-53; 8, 12 → Duminica a 8-a după Paşti → Pogorârea Sfântului Duh (Rusaliile)

Pentru versiunea digitală şi extinsă a buletinului, abonaţi-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Bucureşti

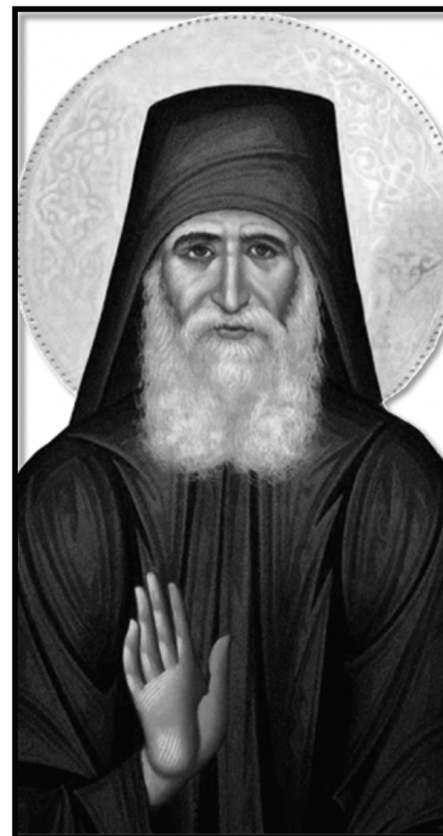
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLŢEI

„Nimic din lumea aceasta nu poate umple golul dinlăuntrul nostru, pentru că acesta poate fi umplut doar de Dumnezeu!”

– Părintele Emilianos Simonopetritul

Nr. 604 / 24 mai 2026

SFÂNTUL
PAISIE AGHIORITUL

1924-1994

MĂRTURISIREA SMERITĂ ÎNAINTEA LUI HRISTOS

**Gheronda, ce pregătire
trebuie să facem pentru
rugăciune?**

Asemănătoare cu cea pe care o facem pentru Dumnezeiasca Împărtăşire. Acolo avem Dumnezeiasca Părtăşie, aici dumnezeiasca împreună-vorbire. Când ne împărtăşim, Îl primim înlăuntrul nostru pe Hristos şi vine dumnezeiescul Har. Prin rugăciune avem o continuă comunicare cu Hristos şi primim, în alt chip, dumnezeiescul Har. Atunci ne împărtăşim cu Trupul şi Sângele lui Hristos, acum comunicăm cu Dumnezeu. Aşadar, aşa cum pentru Dumnezeiasca Împărtăşire se impune să ne spovedim la duhovnic, tot astfel şi pentru rugăciune, care este dumnezeiasca împreună-vorbire, trebuie să facem o smerită spovedanie înaintea lui Hristos. Să

spui: «Hristoase al meu, sunt într-un hal fără de hal, sunt așa, sunt pe dincolo... Nu merită să Te ocupi de mine, dar, Te rog, ajută-mă!».

Dacă omul nu se pocăiește și nu se mărturisește cu smerenie înaintea lui Dumnezeu, rămâne nepricopsit. Iar acest fapt devine zid care împiedică comunicarea lui cu Dumnezeu. Poarta rămâne închisă și sufletul nu află odihnă. În timp ce, dacă va spune «am greșit, Dumnezeul meu», se dărâmă zidul sau, mai bine zis, Dumnezeu deschide ușa și omul primește harul dumnezeiesții împreună-vorbiri.

Am citit în Scara că atunci când vrem să ne rugăm trebuie să ne îmbrăcăm cu îmbrăcămintea care se potrivește să o poarte cineva atunci când va vrea să se înfățișeze înaintea împăratului. Care este această îmbrăcămintă?

Să te zdrobești pe sineți înaintea lui Dumnezeu și să ceri iertare cu smerenie pentru greșeli. Să spui: «Am greșit, Dumnezeul meu, sunt nerecunoscătoare. Te-am mâhnit. Iartă-mă!». Dar să o spui cu zdrobire lăuntrică. Aceasta este îmbrăcămintea care se potrivește. Dacă nu merge înainte această mărturisire este ca și cum l-ai spune lui Dumnezeu: «Ce faci? Ce mai este nou?».

Adică în fiecare zi să ne gândim ce greșale am făcut?

Da. Să ceri iertare lui Dumnezeu pentru greșalele pe care le-ai făcut ziua, apoi să te gândești la păcătoșenia ta în general. În felul

acesta te smerești. Apoi începi cu cererile pe care le ai. Eu încep rugăciunea cu: «Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului». O spun de câteva ori în șoaptă și apoi continui cu „Doamne Iisuse”. Mai demult l-am tot rugat pe Dumnezeu să mă învețe să mă rog. Și iată că am văzut în vedenie un copil de șaptesprezece ani rugându-se. O, m-a topit! Felul în care plângea și se ruga m-a cutremurat. A început cu mărturisirea: «Sunt nerecunoscător, neîndreptat...». Apoi spunea: «Dumnezeul meu, așa cum sunt acum, în această stare, cum mă voi putea îndrepta dacă nu mă vei ajuta Tu?», după care începea cererile.

Gheronda, de multe ori, în vremea rugăciunii, mă apasă amintirea păcatelor mele și nu-mi pot aduna mintea.

Am spus să ne cercetăm pe noi înșine și să ne mărturisim păcatele înainte de a începe rugăciunea, iar nu în vremea rugăciunii. Aceasta nu este autocritică, ci convorbire cu tangalachi. Înainte de rugăciune ne gândim ce nu merge bine cu noi înșine, ne îndreptăm mintea în acea direcție, reglăm înălțătorul și apoi... foc!

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Despre rugăciune*, Editura Evanghelismos

**PĂRINTELE
ZAHARIA ZAHAROU**

**SLUJIREA ȘI TRĂIREA
VREDNICĂ A SFINTEI
LITURGHII**

În primele trei veacuri ale creștinismului, din pricina persecuțiilor, Biserica nu a avut nici libertatea, nici posibilitatea de a se organiza temeinic ca instituție. De aceea, la început, harisma prorociei și mucenicia au fost esențiale pentru viața și dezvoltarea Bisericii. Scriitorii bisericești din veacul al II-lea ne dau mărturie de faptul că Sfânta Liturghie se săvârșea în mod simplu și prorocesc. Sfântul Iustin Martirul și Filozoful descrie primele sinaxe liturgice. Potrivit lui, adunările credincioșilor aveau loc duminică seara. Mai întâi se făceau citiri din Vechiul și din Noul Testament, apoi preotul slujitor ținea predica sau cuvântul de învățătură. La sfârșit se ridicau cu toții în picioare și aduceau rugăciuni împreună cu darul de pâine, de vin și de apă. Preotul aducea rugăciuni de cerere și de mulțumire „după puterea lui”, iar poporul răspundea „Amin”. Slujba se încheia prin împărtășirea cu Sfintele Daruri. De mare însemnătate pentru noi este aici expresia „după puterea lui”, adică în funcție de puterea și de însuflarea harismei prorociei. Odată cu trecerea timpului, în diferitele biserici locale anaforaua euharistică a fost consemnată în scris și astfel au apărut familiile întregi de liturghii. Pe baza acestor rugăciuni euharistice timpurii, cei doi mari sfinți și povătuitori ai creștinătății, Vasile cel Mare și Ioan Gură de Aur, au alcătuit cele două

Sfinte Liturghii care le poartă numele.

Apariția acestor două tipuri desăvârșite de liturghie nu a micșorat caracterul profetic al adunărilor euharistice, nici nu a făcut să dispară comuniunea harică ce are loc în timpul săvârșirii Sfintei Taine. Dimpotrivă, desăvârșirea teologică și formularea plină de însuflare a textului euharistic îl eliberează pe preotul slujitor de teama nedesăvârșirii sale omenești și de nevoia de a improviza în alcătuirea propriei sale rugăciuni euharistice. El se poate concentra nestingherit și cu încredere asupra slujirii Liturghiei, rostind cu atenție rugăciunile, astfel încât ele devin cu adevărat ale sale, ca și cum el însuși le-ar fi alcătuit. Toate acestea ne conduc însă la întrebarea: Cum se înfăptuiește astăzi în Liturghie comuniunea harului, care îi reînnoiește duhovnicește pe credincioși și-i îmbogățește cu „belșug” de viață (Ioan 10,10)? Sinaxa liturgică îi face pe credincioși părtași la harul acestei Sfinte Taine. Harul Domnului este viața Lui, veșnicia Lui, căci prin acest har pătrundem în veșnicie și luăm parte la evenimente veșnice. Aceste evenimente s-au petrecut o dată pentru totdeauna și rămân în veac, iar noi, prin harul pe care îl dobândim ca mădulare ale Bisericii luptătoare, intrăm în veșnicie și devenim contemporani și părtași ai acestor evenimente. Astfel trăim în ceea ce se numește timp liturgic.